त्वं मयात्मविनाशार्थं भवनं स्वं निवेशिता ।
अविज्ञानान्नृपसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा ॥ ९ ॥
जीवलोको यदा सर्वो रामस्याहु गुणास्तवं ।
अपराधं कमुद्दिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतं ॥ १० ॥
कौशल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियं ।
जीवितं वात्मनो रामं न त्वेव पितृवत्सलं ॥ ११ ॥
परा भवति मे प्रीतिर्दृष्ट्वा तनयमग्रजं ।
अपश्यतस्तु मे रामं नष्टं भवति चेतनं ॥ १२ ॥
तिष्ठेल्लोको विना सूर्यं शस्यं वा सलिलं विना ।
न तु रामं विना देहे तिष्ठेद्वै मम जीवनं ॥ १३ ॥
तदलं त्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये ।
अपि ते चरणौ मूर्ध्ना स्पृशाम्येष प्रसीद मे ॥ १४ ॥
किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणं ।
अथ जिज्ञाससे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये ॥ १५ ॥
अस्तु यत् तत् त्वया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ।
तत् त्वया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥ १६ ॥
तच्छ्रुत्वा शोकसंतप्ता संतापयसि मां भृशं ।
आविष्टासि गृहं शून्यं सा त्वं परवशं गता ॥ १७ ॥
इक्ष्वाकूणां कुले देवि संप्राप्तः सुमहान् अयं ।
अनयो नयसंपन्ने यत्र ते विकृता मतिः ॥ १८ ॥

Digitized by Google